

Los libros
más vendidos

FICCIÓN

Javier Sierra
El fuego invisible
PLANETA

El lingüista del Trinity College de Dublín David Salas emprende una sorprendente carrera para averiguar qué ha sucedido con una alumna de la escuela de literatura de lady Goodman. Para su sorpresa, la clave parece esconderse en el mito del grail y su vinculación con España.

Ken Follet
Una columna de fuego
PLAZA & JANÉS

La saga que comenzó con *Los pilares de la Tierra* prosigue con

esta magnífica y apasionante nueva novela que arranca cuando el joven Ned Willard regresa a su hogar. Corre el año 1558, una fecha que cambiará la historia de Europa para siempre.

Fernando Aramburu
Patria
TUSQUETS

El día en que ETA anuncia el abandono de las armas, Bittori se dirige al cementerio para contarle a la tumba de su marido el Txato, asesinado por los terroristas, que ha decidido volver a la casa donde vivieron.

Dan Brown
Origen
PLANETA

Robert Langdon, profesor de Harvard, acude al Guggenheim Bilbao para asistir a

un trascendental anuncio que «cambiará la faz de la ciencia para siempre». Pero enseguida estalla el caos y el secreto corre el riesgo de perderse para siempre. Deberá luchar para averiguarlo y preservarlo.

Arturo Pérez-Reverte
Eva
ALFAGUARA

Novela de espías, acción e intriga que transcurre en marzo de 1937, en plena Guerra Civil española, protagonizada por personajes imaginarios que se mueven en un marco histórico donde se combinan hechos reales y ficticios.

La Semana Trágica

'Un jove poeta'
(Pau Pascual)

A veces llegan (no sé si por arte de magia) hasta mi estudio *cabaneter* algunos originales inéditos y que, casi siempre, me seducen. Y ahora he recibido dos textos poéticos titulados *Toca i para* y *Romanial (Clam a la llibertat)*, obra de un joven, jovencísimo Pau Pascual.

Ya saben ustedes, camaradas en la utopía, que soy un devoto (no eclesiástico) y apasionado de la poesía, aunque no haya escrito un verso en mi (ya demasiado larga) vida. Y los poemas de Pascual me han parecido espléndidos, atrevidos, imaginativamente libres:

«Al jardí de la cort resta esclau / el bon aucell d'una rondalla. / Captiu, mor dins els laments, / laments d'una àliga a palau» y añade, con una dureza admirable, «Reina de l'aire com has acabat / de ser amunt, a ser a una gàbia? / Què has fet per sofrir l'angoixa, / les ferides d'aquesta societat?»

Finaliza el poema con estos inquietantes (¿o atrevidos?) versos:

«Ja no fregaràs la mar amb les plomes, / no creuaràs més el cel ennuolat, / no repinyaràs més la terra amb les urpes, / avui s'apaga la flama de la teva ànima. // Avui mor la llibertat».

Rigor, dignidad, atrevimiento, imaginación a veces (y por fortuna) desbordada forman parte de la esencia poética de Pau Pascual. Sí, debe seguir trabajando desde su inequívoca esfera de libertad. Y espero que algún día, pronto (¿por qué no?), podrá ver publicados sus poemas.

Joan Margarit

¿Qué puedo decirles que ya no sepan ustedes del excepcio-

nal poeta Joan Margarit, nacido en la Segarra (concretamente en Sanaüja), autor de obras incuestionables como *Des d'on tornar a estimar*, *Càlcul d'estructures* o *Es perd la senyal?* Pues ahora le han publicado *Un hivern fascinant* (Edicions Proa. Col·lecció Óssa Menor. Epílogo del autor. Barcelona, octubre de 2017) y allí, hacia el final, el mismo autor confiesa sin rubor alguno (por fortuna) que «El poeta, l'artista, el músic, és algú que té la sort -o la desgràcia- de viure alhora en la superfície i per sota del nivell freàtic de la vida.»

Hay poemas espléndidos, como «Siglo de Oro», y aunque, como escribe Margarit, «sense coratge no és possible estimar», también en el poema «Coneguda crueltat» nos ofrece ese excepcional recuerdo:

• «D'infant vaig veure assassins a missa: / els mateixos silencis, flors, espelmes / per als mateixos crims.»

¿Quién no tiene parecidos recuerdos de su infancia, aquí también en Mallorca, de la época de la guerra incivil? Pero también, con una picardía admirable, es capaz de preguntarse: «Qui podrà entendre un dia / els quadres de Van Gogh?». Y permítanme que, para finalizar, reproduzca estos cuatro versos de «Mitologia»:

• «Amb un cert aire de mitologia / no-

Jaume Benavente.

més queda la força de l'amor, / tan poderosa com la gravetat, / silenciosa i maternal com ella...»

Jaume Benavente

Les he hablado no pocas veces del novelista (¿«negro» o no?) *barceloní* Jaume Benavente, autor de *Nocturn a Portbou* (¿recuerdan?), pues ahora ha publicado *Una mirada interrogativa & altres textos errants* (Libros de la Vorágine. Textos complementarios de Marcela Riera y Àlvar Masllorens. Numerosas fotografías en blanco y negro. Barcelona, 2017), notas que publicó de un viaje a Chile, además de otros textos de un viaje al Brasil, etcétera.

Lean la obra y podrán conocer, en profundidad, la capacidad literaria de Benavente. He aquí dos citas admirables:

• «Hi ha autors professionals, com també altres que ho fan per hobby, esclar, però el veritable escriptor és un animal d'escriure, algú que viu a través dels seus llibres. En el meu cas, a més a més, ho considero una cursa de fons, mai un sprint» y «On és la frontera entre novel·la i viatge, o entre ficció i no ficció?» Pero

también «Som el que ens sentim, del que ens sentim. Som, en definitiva, el resultat de l'amalgama de diferents fil·lies i fòbies i de les nostres decisions.»

(Les recomiendo una magnífica fotografía de Benavente junto a Roberto Bolaño en la Rambla barcelonesa, finales de los años setenta del pasado y no sé si inexistente siglo).

...

INNOVACIONES: *Menys i tot*, obra poética de Eduard Escofet (LaBreu Edicions. Col·lecció alabat. Barcelona, 2017)

Cos de Lletra

Ermita

Jordi Llavina ens presenta un exercici poètic vinculat al pas del temps

Sempre hi ha llocs que, per bé o per mal, portam clavats al cor de l'ànima. Llocs que, passi el que passi i anem on anem, ens acompanyen, sí, potser silenciosos com una ombra protectora o tal vegada renouers, fent-se notar entre els replecs de la memòria i els vestigis del record. Amb el pas dels anys, sobretot en trobar-nos a la meitat del camí de la vida, és quan se'ns fan presents, gairebé palpables malgrat ser llunyans o fins i tot desapareguts, aquests llocs lligats a determinades etapes de la pròpia existència: la casa de naixença, l'escola on aprenguérem les

primeres lletres, la plaça on ens reuníem amb els amics, el bar on coneguérem la primera... Regularment hi tornam, ja sigui des del record o bé anant-hi físicament. A *Ermita* (Meteora, 2017), Jordi Llavina posa en pràctica aquest exercici de tornar a un lloc del seu itinerari personal. L'ascensió a l'ermita suposa, també, una davallada a les entranyes de l'ésser, el gest de mirar enrere per abastar episodis cabdals d'aquell destinat a ser poeta. A través d'un exercici estilístic de 1.400 octosíl·labs, Jordi Llavina recupera fets, imatges, identitats... que el traslladen a l'ara, al present, al lloc des d'on dubtar i interrogar-se: ¿Poser creuré de nou, un dia? / ¿he cre-

Jordi Llavina
Ermita
METEORA, 2017

gut mai?, ¿què vol dir creure?, / ¿ho fa d'una semblant manera, / tothom qui creu?» Entre la contemplació del paisatge i la remembrança del «tempus fugit», el poeta avança, fins i tot descalç, assedegat de respostes, cap a la recerca de l'autoconeixement: una fita a voltes difícil, arriscada, que costa d'empassar. Potser per això mateix s'exclama: «No em facis perdre el temps, memòria».

Les coses ja no són el que eren i hom ha canviat força. Però Jordi Llavina, lúcid i introspectiu, amb versos directes i emotius, ens trasllada a un món autèntic i veritable. Un món bastit per mitjà del temps esdevingut poesia, quasi llegenda.

POR **Pere Joan Martorell**